Bifurcaţia

– Odată şi odată vei dori să-ţi faci semn ţie însăţi, şi atunci - crede-mă! - eu te voi ajuta!

Femeia (femeia cu straie bizare, Venetica) îi vorbeşte ei. E nebună! De ce îi vorbeşte aşa? Ei, aşa? Ei?!

„Eu? Cine sunt eu? Unde sunt eu? se întreabă, pierdută.

Pierdută - şi regăsită când Mănuşa lui Zutra se face simţită, zvâcnind, şi mai ales când o percepe ca fiind carne din carnea ei, când îi trăieşte extazul înmuguririi.

Sus, în căuşul confortabil al patului, Incă-Marea-Preoteasă Edrada trage să moară. E penultima zi a vieţii ei, dar ultima din Decada Desprinderii, cea în care Mănuşa, ultimul veşmânt al lui Zutra care încă n-a părăsit-o, o va abandona, rupându-i sufletul sanctificat de învelişul nedemn - de trupul care, azvârlit în Cripta Deschisă, inconştient şi insensibil la orice stimul din lumea raţională, se va mai zvârcoli o zi, răscolind mormanul de oseminte, rămăşiţele pământeşti ale numeroaselor ei predecesoare.

Zace nemişcată, îmbrăţişând cu priviri pierdute cerul - pe care plafonul transparent nu îl ascunde.

Jur-împrejur, îngenuncheate pe treapta cea mai de sus a Patului, Celelalte Preotese aşteaptă, tremurând de emoţie şi nerăbdare, cu mâinile încleştate de marginile cearşafului care, după ce a fost imaculat vreme de nouă zile, tocmai a prins să capete, pe nesimţite, o tentă verzuie - aidoma corpului gol al Edradei, care, în plus, emană, din ce în ce mai perceptibil, un parfum greu, dulce-amărui, ce coboară din nări, inundând gura şi provocând o senzaţie familiară - gustul terciului cleios făcut din Cozile lui Zutra, singura hrana a Celorlalte Preotese.

Edrada strâmbă din nas din ce în ce mai des şi mai vizibil - şi sfârşeşte prin a reuşi să-şi schimonosească faţa, trădându-şi imensa silă stârnită de propria ei duhoare. „Oare Atrata s-o fi strâmbat tot aşa?" se întreabă. Cine poate şti! In a zecea zi Celelalte au ochi numai pentru Mănuşă, nici una nu priveşte chipul Încă-Marii.

Ei da, îşi aminteşte foarte bine - doar e ultima amintire a sinelui ei nealterat - se vede, cu trei ani în urmă, prosternată lângă Pat (pe atunci Patul Atratei), îmbătată de mireasma ce i se părea divină şi sorbind din ochi Mănuşa care se prelingea,

înnebunitor de încet, părăsind mâna Încă-Marii. O, da, a privit-o cu disperare, cu toată puterea dorinţei supraomeneşti de a fi mâna ei aceea care o va atrage, de a fi ea Noua-Mare-Preoteasă, Mireasa, Purtătoarea Noului Veşmânt, cel pe care Zutra, în mărinimia lui, îl va face să înmugurească din mănuşa moştenită. Iar pe Atrata a crezut-o atunci pornită pe Calea Cerului, desprinsă aproape cu totul de trupul secătuit.

„Aşa cum mă cred pe mine acum", îşi spune, îngrozită. Cui îi mai pasă de corpul nedemn? Cine îl mai priveşte?

Şi dacă l-ar privi? îşi aminteşte poveştile cu Încă-Mari care s-au strâmbat şi s-au zbătut înainte ca Mănuşa să le părăsească - şi ştie că remediul-sacru e tăierea mâinii ce încă mai leagă Veşmântul Zeului de forma materială care l-a purtat, căzută pradă lui Tra înainte de vreme.

„De ce mă arunci, stăpân nemilos?" suspină gândul Edradei şi, cu un efort de care nu se mai credea în stare, îşi stânge pumnul, reţinând mănuşa frunzoasă, de un verde crud.

De data asta gestul nu le scapă Celorlalte, şi murmurul lor stupefiat se transformă iute în şoapte grăbite, care cresc, devenind exclamaţii şi porunci:

– Ce-i asta?!

– Vedeţi şi voi?!

– Nu s-a mai întâmplat!

– Nu e o zbatere nelegiuită!

– E un gest-adevărat!

– Sufletul Încă-Marii vrea să mai rămână! Poate să-l mai slujească pe Zutra printre noi!

– E un miracol!

– Luaţi mâinile! Mănuşa e a ei, încă a ei. N-o să ne-o dea!

– Nu cred! Nu pot să cred! Nu s-a mai întâmplat!

– Păgâno, taci! E un miracol!

– E o minune-rea, sau o minune-bună?

– E o minune-rea, spune, apăsat, Marele-Preot-Păzitor, întorcându-se, mânios, spre Venetica care, înălţată pe vârfuri, s-a străduit tot timpul să îi privească peste umăr. Cum ai făcut să fie aşa?

Sora Amelita, firava misionară a Ordinului Samaritenilor, căreia Altaranii continuă să-i spună Venetica deşi trăieşte printre ei de patru ani, nu-şi pleacă ochii sub uitătura cruntă a bărbatului mătăhălos.

– Ce-ţi pasă? Contează numai făgăduiala Mai-Marilor-Soborului vostru de a mă lăsa să îi vorbesc, fără martori, Încă-Marii voastre Preotese dacă şi când ea va strânge Mănuşa în pumn - aşa cum am prezis eu!

– Ţi-au făgăduit ca să-ţi închidă gura! Nu credeau că poţi să faci minuni-rele! Deşi eu îi prevenisem! Dar nesăbuiţii nu m-au ascultat!

– De ce tragi de timp, omule? Nu mă interesează toate astea. Eu cer doar ceea ce mi s-a făgăduit!

– Vrei să-i vorbeşti unei carcase fără suflet, pe care o mişti tu prin vrăjile lui Tra? Pentru asta vrei să gonesc de lângă Pat atâtea Cuvioase Preotese care jinduiesc Mănuşa Sacră?!

– Nu le goni, acceptă Amelita, cu aerul cuiva care face concesii împins numai de inima prea largă. E suficient să coboare pe treapta cea de jos. Doar pentru două-trei minute. Hai, nu te mai codi! Sau eşti şi tu nesăbuit şi nu mă crezi în stare să-i pedepsesc pe cei care mă mint?

Marele-Preot-Păzitor se răsuceşte către Pat şovăind, cu capul vâjâind de blesteme adresate Veneticei, femeii care a ieşit din Pădurea lui Zutra după ce Tra, Răul Ceresc, a aruncat într-acolo un ochi de foc.

– Zutra e duşmanul Răului, l-a contrazis atunci Umrama, pe care vârsta o îndreptăţea să fie conducătoarea de necontestat a Soborului, căci era cea mai bătrână dintre Celelalte, încărunţită şi stafidită de emoţiile şi de dorinţele neîmplinite care o măcinaseră în Vremea Aşteptării din numeroasele Decade ale Desprinderii pe care le trăise. Zutra nu ar primi în pădurea LUI un sol al lui Tra şi - mai cu seamă - nu l-ar slobozi viu în lume!

– S-o întrebăm pe Marea Preoteasă, a propus, împăciuitoare, Orrara, Sfătuitoarea Novicelor, căreia Mănuşa Zeului îi atinsese vârfurile degetelor în trei rânduri, dar se retrăsese de fiecare dată, atrasă de mâini mai potrivite.

Aşa că i-au înfăţişat-o pe Amelita Atratei, Marea Preoteasă din acel timp, şi Femeia-Arbore n-a părut supărată când a simţit-o în grădina ei. Ba chiar s-a apropiat de străină, a ocolit-o - clătinându-şi graţios numeroşii muguri degete -, a privit-o cercetător printre frunzele măştii sacre, a atins-o, apoi a rostit, aproape cu dispreţ:

– Nu poate face rău.

Şi, pierzându-şi brusc interesul, s-a cuibărit printre florile de alamon şi a prins să suspine sacadat, extaziată.

Mai-Marii Soborului s-au retras imediat, cuprinşi de respect pentru comuniunea Marii-Preotese cu Zutra şi pentru transa contopirii ei cu Sfântul LUI Veşmânt.

Iar pe Amelita au acceptat-o, însă tratând-o cu aceeaşi calmă indiferenţă şi cu acelaşi nedefinit dispreţ pe care i le arătase Atrata, cea recunoscută atunci pe întreaga planetă Altar drept Aleasa Zeului Zutra.

„Da, Soborul a subestimat-o pe femeia asta", cugetă Marele-Preot-Păzitor cu amărăciune. „Pentru că însuşi Zutra a subestimat-o!... Adică tu, nelegiuitule", se mustră singur, „gândeşti că Zutra cel Atotputernic a greşit?! Vai ţie! Şi vai nouă!" se căinează, făcând, cu mâna dreaptă, un semn de acceptare către Umrama, care, de pe prima treaptă, îl priveşte întrebător.

– Coborâţi! porunceşte bătrâna. Pe ultima treaptă! Nu putem judeca dacă suntem fericite cu o minune-bună sau pedepsite c-o minune rea, dar ştim că Venetica e amestecată şi că remediul-sacru e să urce ea, singură, acum, aici!

Celelalte coboară tremurând, copleşite de spaimă şi cu vlaga suptă de concentrarea întreruptă pe neaşteptate. Şi Venetica se apropie. Edrada o poate vedea doar întorcându-şi - dar cu ce neomenească trudă! - capul într-o parte. O vede, o recunoaşte şi îşi aminteşte - confuz, pentru că amintirea e din clipele când tocmai începea să nu mai fie ea:

„Odată şi odată vei dori să-ţi faci semn ţie însăţi, şi atunci - crede-mă! - eu te voi ajuta!"

Da, Venetica i-a spus asta, chiar ei, atunci când mănuşa înmugurindă o lua în

stăpânire. Dar ea a uitat, pentru că aşa a vrut Zutra! Zutra-uzurpatorul, cel care a surghiunit o, rupând-o de ea însăşi, copleşind-o cu un extaz dement, căci un orgasm perpetuu a fost tot ceea ce a mai legat-o de trupul căruia el îi poruncea, pe care el îl folosea, pe care el îl vlăguia, din care mugurii lui blestemaţi sugeau puterea vieţii. Trupul în care e reprimită acum, ca să se stingă odată cu el, neputincioasă ca el, cel părăsit de Mănuşa-mugur-fertilizator, pe care o atrage un trup nou, bine hrănit cu ramuri din pădurea lui Zutra, locul unde Celelalte plantează, cu smintită evlavie, mugurii-degete pe care Marea Preoteasă,

Femeia-Arbore, posedată şi parazitată de Zutra, şi-i desprinde singură când simte că acea hrană care este ea însăşi nu le mai prieşte.

Edrada înţelege totul. Cunoaşterea e darul lui Zutra. Darul?! Nu, plata pentru viaţa ei furată, sau, mai degrabă, ultimul supliciu. Căci ea, acum stăpâna adevărului, se stinge, lucidă dar neajutorată, prizonieră a corpului care, odată părăsit de Mănuşă, va putrezi de viu, într-o singură zi, zbătându-se, pradă durerilor atroce -pe care nu le va putea urla! -şi rupându-şi sfărâmicioasa şi duhnitoarea carne în zvârcolirea printre oase.

Să ştii, şi să nu poţi vorbi! Să n-o poţi preveni - măcar prin semne! - pe nefericita care abia aşteaptă să-ţi ia locul!

Şi chiar dac-ar putea dezvălui oroarea, ar crede cineva? Cine ar fi dispus să creadă că Marea Preoteasă, cea care proroceşte dezlănţuirea stihiilor (fie ele cutremure, uragane, arşiţe, îngheţuri, revărsări de lavă ori de ape) şi care ştie întotdeauna cum pot fi înfrânte, e doar o biată posedată, pe care Zutra-parazitul şi-o face mireasă înfocată, mamă iubitoare, hrană resemnată? Zutra, a cărui pădure creşte ca-n poveşti, sufocând şi înlocuind păşunile şi ogoarele - aşa cum terciul din „cozile" pe care le oferă el înlocuieşte mâncărurile străvechi. Terciul care le preschimbă pe Celelalte Preotese - al căror număr e tot mai mare an de an - în femei sterpe, darîn fertile purtătoare ale mugurilor lui afurisiţi!

„O, de-aş putea să fac un semn! Să fac un semn cuiva care m-ar crede! Un semn pentru mine însămi, pentru mine, cea de acum trei ani!"

– Se poate, spune Venetica, care a ajuns pe prima treaptă, destul de aproape ca să-şi facă auzite şoaptele. Totuşi grăieşte fără vorbe, în acel limbaj al gândului pe care şi Zutra îl pricepe, căci Mănuşa se agită, parcă muşcând palma Edradei.

Încă-Marea simte durerea, îşi simte şi lacrimile. Dar mâna nu şi-o poate descleşta.

– De ce? reproşează gândul ei, sperând că Venetica îl aude. De ce îmi trebuie o durere-n plus?

– Fără Mănuşă te pierzi. Şi putrezeşti. Doar acum ştii şi tu că am dreptate! Eu i-am dar mâinii tale o bună parte din puterea mea. Priveşte, dreapta îmi atârnă fără vlagă! Tu rabdă. Durerea-n plus înseamnă viaţa ta!

– Rabd... Rabd... Darsemnul? se tânguie Edrada. Semnul

meu către mine? Ca să mă pot salva?

– Sunt oameni ca şi noi! Strămoşii lor au fost, ca şi ai noştri, fii Pământului secătuit. Au rătăcit, ca şi ai noştri, căutând adăpost în lumi mai bune. Numai că înşelător-primitoarea Altar i-a prins în capcana unei religii inumane, care-i devorează! Nu e o figură de stil! Specia umană e, pentru parazitul zutra, gazda ideală, în aşteptarea căreia un mugur mănuşă a hibernat timp de milenii.

– Să nu fabulăm, fiule, spune, tărăgănat şi ironic, Marele Maestru al Ordinului Samaritenilor.

– Nu fabulez, Eminenţă! se aprinde, ofensat, Coordonatorul Programului de Explorare şi Expansiune. Agenţii noştri au descoperit planeta Altar acum două sute de ani şi au putut studia nestingheriţi ceea ce li se întâmplă acelor oameni - oameni! - recăzuţi în barbarie. Doar când au încercat să intervină au fost numiţi „solii lui Tra" şi au fost ucişi. Marile-Preotese, vreau să spun marile-posedate, i-au depistat întotdeauna fără greş! Eram pe punctul de a renunţa, convinşi că parazitul e invincibil, că nu poate fi distrus decât odată cu planeta.

– Oribilă intenţie! Intenţie-sacrilegiu! decretează Eminenţa Sa îngustându-şi ochii şi ridicând un deget acuzator.

– Nici n-am avut-o, se scutură Coordonatorul. Eram doar gata să ne recunoaştem înfrânţi când sora Amelita, aflând de sacrificiile noastre zadarnice, s-a oferit să-şi pună puterile minţii în luptă cu cele ale monstrului altaran. Şi eu cred, Eminenţă, că e păcat ca asta să-i atragă excomunicarea!

– Iar eu cred, fiule, subliniază cu blândeţe Marele Maestru, că nu-nţelegi ce se petrece! Menirea noastră, a Samaritenilor, e într-adevăr ajutorarea dezinteresată a aproapelui;

menirea sorei Amelita, ca misionară, e într-adevăr readucerea la Dreapta Credinţă a fraţilor noştri rătăciţi. Şi e adevărat că, spre a ne îndeplini menirile, ne folosim de puterile pe care gloata ni le crede mai presus de fire - neştiind că orice copil bine îndrumat de la o vârstă fragedă le poate dobândi.

Darexistă, fiule, limite şi restricţii. Există încercări pe care Universul le admite, le tolerează, şi altele - pe care nu le poate suporta!

Femeia întoarsă în timp spre a vorbi cu sine însăşi e sfidare pură a legilor universale, e o contorsiune nepermisă a

continuului spaţio-temporal, o suprapune, o anulare, un concentrator de tensiuni, un focarde explozie... O, Doamne, nici nu vreau să mă gândesc! Sper s-o putem opri la timp!

– Dar, încearcă Coordonatorul, noi, care cunoaştem planul sorei Amelita de trei ani, nu doar de-o zi, ca Eminenţa Voastră, am făcut calcule şi simulări şi, vă asigur...

– O, Doamne! urlă Marele Maestru. Trei nave am trimis, nu una, şi ei, incompetenţii, au dat greş! Nebuna face saltul! O simt! O, Doamne! Se întâmplă... Ce se întâmplă, Doamne Milostiv?!

Dacă ar privi în sus, şi Celelalte Preotese şi Preoţii Păzitori ar zări coborând nu unul, ci trei globuri de foc. Dar ei o privesc pe Venetica care prinde mâna liberă a Încă-Marii - şi, când le pierd din ochi, îşi urlă groaza într-un singur glas. Pentru că cele două, ca şi Mănuşa Zeului, au dispărut. Ca şi cum niciodată n-arfi existat!

Sus, în căuşul confortabil al patului, Incă-Marea-Preoteasă Atrata trage să moară. E penultima zi a vieţii ei, dar ultima din Decada Desprinderii, cea în care Mănuşa, ultimul veşmânt al lui Zutra care încă n-a părăsit-o, o va abandona, rupându-i trupul nedemn de sufjetul sanctificat.

îngenuncheată pe treapta cea mai de sus a Patului, alături de surorile ei întru speranţă, Cealaltă Preoteasă Edrada, îmbătată de mirosul divin pe care Încă-Marea îl împrăştie ca pe o binecuvântare, aşteaptă, sorbind din ochi Mănuşa care, înnebunitor de încet, se prelinge de pe mâna muribundei.

Aşteaptă mistuită de flacăra dorinţei supraomeneşti de a fi ea Noua-Mare-Preoteasă, Mireasa, Purtătoarea Noului Veşmânt. „Acum ori niciodată", îşi spune, ignorând orice umbră a altui gând şi îngropându-şi în adâncă uitare visul terifiant din noaptea nu de mult trecută. Visul în care s-a simţit pe sine însăşi muribundă, chinuită, înşelată, neînţeleasă, urlând şi blasfemind. Visul din care s-a trezit spre a se smeri, cerşind îndurarea lui Zutra, Milostivul. Dar, căzând iarîn somn, visul s-a-ntors, purtând-o şi pe femeia aceea ciudată, Venetica, care îi repeta întruna:

– Ce vezi acum şi mâine vei vedea! Şi vede, într-adevăr!

Vede, îngrozită, că în Pat sunt două Încă-Mari - şi cea de-a doua e chiar ea, aşa cum sieşi şi-a apărut în vis, adică goală, cu pielea marmorată de irizaţii din ce în ce mai verzi, cu o Mănuşă

strânsă în pumnul stâng şi, fără doar şi poate, suferind.

– Piei, nălucă! întoarce-te la Tra, stăpânul tău!

E formula care alungă Răul, şi Edrada o rosteşte clarşi răspicat. Dar înlemneşte auzind cum Celelalte spun toate acelaşi lucru, toate într-un glas.

– Eşti tu acolo, îi şopteşte Venetica, care i-a apărut alături - din senin! Priveşte! Este semnul pe care ţi-l faci, ţie, tu!

Soborul Preoteselor priveşte. Priveşte cum Mănuşa Atratei îmbracă mâna dreaptă a Edradei celei vlăguite, care zace-n Pat. Şi ea, deodată plină de putere, se saltă şi îşi uneşte palmele. Şi ochii îi fulgeră a răzbunare - şi-a izbândă.

Mănuşile împreunate scrâşnesc, apoi schelălăie ascuţit, sfredelitor... Şi, după o lungă clipă în care nimeni nu răsuflă, se sfărâmă, devin pulbere de care Edrada cea din Pat se scutură cu un suspin înainte de a se topi, scurgându-se în sine însăşi până ce nu-i mai rămâne nici măcar urma pe cearşaf.

Abia acum tăcerea stupefiată se transformă în murmur, în şoapte grăbite, care cresc, devenind exclamaţii şi porunci:

– Ce-a fost?!

– Aţi văzut şi voi?!

– Nu s-a mai întâmplat!

– Sufletul Încă-Marii l-a ucis pe Zutra!

– Ba nu, Edrada!

– Edrada şi-a ieşit din trup! Edrada l-a ucis!

– Nu cred! Nu pot să cred! Nu s-a mai întâmplat!

– Păgâno, taci! E un miracol!

– E o minune-rea, sau o minune-bună?

– E o minune-bună, spune Venetica, apăsat. Iar Edrada, pe care tot Soborul o priveşte cu o nouă teamă şi cu un nou respect, aprobă dând din cap şi, cu o mângâiere, închide ochii Atratei, Fosta-Mare-Preoteasă, care, senină şi destinsă, a murit.

– Ce se întâmplă, Doamne Milostiv?! bâiguie Marele Maestru al Ordinului Samaritenilor, speriat cum nu ar fi crezut că poate fi. Doamne, de ce mă văd, pe mine, eu?

– Adio, frate! îi spune Celălalt. Celălalt el. Odată am fost unul, acum ne despărţim!

– E o bifurcaţie. Nu putem şti dacă e prima, îi explică, precipitat, Coordonatorului, Celălalt Coordonator. îi vom spune Nodul Amelita!

– Ba mai corect arfi, îl contrazice Coordonatorul Iniţial,

Răspântia Mănuşii. Sau Bifurcaţia lui Zutra. Aşa, ca să ne amintim de parazitul care...

– Care s-a autodevorat! se bucură Duplicatul. Iar tu/eu/noi am avut dreptate: Universul a suportat! Suportă orice, pentru că are, sau creează, legi pentru orice!

– Felicitări! spune Iniţialul.

– Felicitări! i-o-ntoarce Duplicatul.

– Şi vezi ce tratative duci cu Marele Maestru. Să o sanctifice pe Amelita! E drept că, până una-alta, doar ea, cea surghiunită printre voi de fapta ei, o să mai ştie pentru ce! Dar calculele mele spun că va veni o vreme când nici noi, ceilalţi, nu vom mai uita!

– Ce se întâmplă, Doamne Milostiv?!

– Ce spune Eminenţa Voastră? tresare Coordonatorul. Apoi, îngrijorat: Ce palid sunteţi! Vă e rău?

– Nu... Dar a fost... o pierdere... o rupere a legăturii cu una dintre misionare... Ştii, e rutina comuniunii dinte noi, samaritenii, senzaţia că există ceilalţi, toţi... Ea parcă arfi murit! Deşi a fost... altfel... în fine, tot ceva ireversibil... Oricum, să ne întoarcem la... Of, fiule, să nu râzi de-un bătrân care-a uitat ce îi spuneai! Oare-mi cereai ceva?